

ВІД АВТОРА СВІТОВОГО БЕСТСЕЛЕРА  
«СУТІНКИ»!

Одна з найкращих секретних агентів, вона працює на владу США, але про це ніхто не знає. У тих, хто її найняв, навіть немає назви. Єдина людина, якій вона довіряє, мертва. Незабаром така доля очікує й на неї. Агент знає про всі загрози й розуміє: треба готуватися до найжорстокішого бою, де на кону — власне життя. Але несподівана зустріч руйнує її плани...

Ця шпигунська історія, безсумнівно, прикує погляди відданих читачів Майєр. Головний герой схожий на Джейсона Борна, якому з любов'ю присвячений роман... Майєр спрямовує драматичну напруженість так само майстерно, як це робить у кожному зі своїх фільмів Борн.

*Кіт Донох'ю, Washington Post*

Приємно читати про героїню, головна риса якої — розум. Вона може подолати вбивць за допомогою крихітних шприців та коштовностей у якості зброї.

*Ізабелла Біденхарн, Entertainment Weekly*

[www.bookclub.ua](http://www.bookclub.ua)

ISBN 978-617-12-3912-8



9 786171 239128

СТЕФАНІ  
МАЙЄР

АПТЕКАР



БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

СТЕФАНІ  
МАЙЄР



АПТЕКАР

РОМАН

ВОНИ ЙДУТЬ ПО НЕЇ.  
ВОНА ГОТОВА

THE  
**CHEMIST**

---

A NOVEL

**STEPHENIE MEYER**

# АПТЕКАР

---

РОМАН

СТЕФАНИ МАЙЕР

ХАРКІВ **2017**  **КЛУБ**  
СІМЕЙНОГО  
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)  
М14

Жодну з частин цього видання  
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі  
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу Writers House LLC  
та Synopsis Literary Agency

Перекладено за виданням:  
Meyer S. *The Chemist : A Novel* / Stephenie Meyer. —  
New York : Little, Brown and Company, 2016. — 528 p.

Переклад з англійської *Юлії Григоренко*

ISBN 978-617-12-3912-8  
ISBN 978-0-316-38783-5 (англ.)

© Stephenie Meyer, 2016  
© Hachette Book Group, Inc.,  
обкладинка, 2016  
© Hemis Ltd, видання українською мовою, 2017  
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

*Цю книгу присвячено Джейсонові Борну та Аарону  
Кросу (а також Асі Мучнік та Меген Гіббет, які  
радо допомагали та заохочували мою одержимість)*

## Розділ 1

Сьогоднішні справи стали для жінки на ім'я Кріс Тейлор буденними. Вона, прокинувшись значно раніше, ніж їй хотілося б, демонтувала і сховала свої звичні нічні застережні засоби безпеки. Прикро, але щовечора доводилося все ладнати, аби зранку перш за все знову демонтувати, однак миттєві лінощі, яким так кортить піддатись, не варті того, аби коштувати їй життя.

Виконавши свої щоденні обов'язки, Кріс сіла у свій миршавенький седан — йому хоча й більше п'яти років, але він не мав жодних масштабних пошкоджень, які можна було б вважати значущими, — і їхала годину за годиною. Вона перетнула три великі кордони штатів та безліч меж, накреслених на мапі, і, навіть опинившись на значній відстані, знехтувала кількома містами, обминаючи їх. Одне з них було надто маленьке, інше мало лише два шляхи, в'їзний та виїзний, а третє, як видавалось, так нечасто навідували гості, що вона б вельми там вирізнялася, навіть попри всі заходи камуфляжу, до яких їй довелося вдаватися, щоб замаскуватись. Вона занотувала кілька місцин, у які, можливо, колись їй захотілося б повернутись: крамничку зварювальних матеріалів, крамницю надлишкового армійського спорядження та фермерський базар. Наближається сезон персиків, вона має зробити запас.

Нарешті надвечір вона опинилася в метушливому місці, де раніше ніколи не бувала. Навіть у місцевій бібліотеці справи йшли доволі жваво.

Їй подобалося послуговуватись бібліотеками, коли випадала нагода. Там важче було стежити.

Вона залишила авто на тильному боці будівлі, поза зоною бачення єдиної камери, розташованої над входом. У залі всі комп'ютери були зайняті, і кілька зацікавлених осіб тинялись навколо, очікуючи на місце, тож вона порилася в архіві, переглядаючи біографічний відділ у пошуку чогось вартого уваги. Виявилось, що вона вже перечитала все, що могло б стати

у пригоді. Потім вона натрапила на останні новинки від її улюбленого письменника, колишнього морського котика, і схопила кілька творів, що опинилися під рукою. Попрямувавши в пошуках слухного місця, аби причаїтися в очікуванні, відчула докори сумління: як негарно красти з бібліотеки. Але про те, щоб оформити тут читацький квиток, навіть не йдеться через низку причин, поза тим, імовірність, що вона прочитає у цих книжках щось таке, що більше її забезпечить, мізерна. Безпека завжди переважувала почуття провини.

Не те щоб вона не усвідомлювала, що на 99 % то була марна справа, — украй мало ймовірно, що щось із вчитаного дійсно принесе їй конкретну користь, — але вона вже давно призвичаїлася використовувати якомога більше з доступних досліджень, заснованих на фактах. Не маючи змоги шукати у першосортних джерелах, вона вдовольнялася джерелами третьосортними. І через те панікувала більше, ніж зазвичай, не знаходячи *нічого*, що можна було б проаналізувати. Вона дійсно знайшла звістку, що, як їй здавалося, стане у пригоді під час її останньої поїздки. Вона вже почала впроваджувати її у свої плани.

Влаштувавшись у вицвілому кріслі у віддаленому кутку з гарним виглядом на кабінки з комп'ютерами, жінка удавала, що читає книжку, яка лежала зверху на її стосі. З того, як кілька користувачів розклали речі на столах, — а один навіть роззувся, — вона зрозуміла, що вони тут надовго. Найкраще місце займала дівчинка-підліток зі стосом підручників та виснаженим виразом обличчя. Дівчинка, схоже, не сиділа у соцмережах, а насправді списувала назви творів та авторів, які видав пошуковець. Чекаючи, Кріс схилила голову над книжкою, яку зручно поклала на згин лівої руки. Сховавши бритвене лезо у правій руці, вона акуратно відрізала магнітну сенсорну стрічку, приклеєну на корінець, а потім запхнула її у щілину між сидінням та підлокітником. Потім, удаючи, буцімто їй нецікаво, вона взяла іншу книжку з купи.

Кріс уже готова, книжки з обрізаним корінцем уже лежали в її наплічнику, коли дівчинка-підліток пішла шукати інший

підручник. Неквапно, не показуючи поспіху, Кріс устигла зайняти її місце ще до того, як хтось із неповоротких претендентів на нього усвідомив, що втратив свою нагоду.

Власне, зазвичай вона перевіряла свою пошту не довше трьох хвилин. А потім мала ще чотири години — якщо їхати не манівцями, — аби повернутись у свою тимчасову домівку. І, перш ніж піти нарешті спати, вона знову облаштовувала заходи безпеки. Дні, коли вона перевіряла свою електронну пошту, завжди були довгими.

Незважаючи на те що її теперішнє життя та профіль електронної пошти ніяк не були пов'язані — ані повторюваної IP адреси, ані згадки імен, місць та власних назв, — щойно дочитавши до кінця або, якщо того вимагала ситуація, відповівши на лист, вона виходила на вулицю і їхала містом, віддаляючись від бібліотеки на якомога більшу відстань. Про всяк випадок.

Вислів *«про всяк випадок»* став для Кріс безумовною мантрою. Вона проживала життя, сповнене постійної напруги, утім, як вона собі часто нагадувала, без цієї напруги вона б узагалі не проживала жодного життя.

Як добре було б так не ризикувати, але ж грошей до кінця життя не вистачить. Зазвичай вона знаходила собі роботу в якомусь сімейному бізнесі, переважно там, де особисту інформацію треба записувати від руки, але таких заробітків вистачало хіба що на основні потреби — харчування та оренду житла. Для дорожчих речей, як-от підроблені посвідки особи, лабораторне приладдя чи хімічні речовини, якими вона запасалась, у її житті місця не було.

Отже, вона була малодоступною в Інтернеті, час від часу знаходячи випадкових клієнтів та щосили намагаючись не привертати своєю працею уваги тих, хто прагнув, аби вона припинила своє існування.

Останні два дні перевірки поштової скриньки були безрезультатними, тож вона зраділа, побачивши, що на неї чекає лист — раділа майже дві десятих секунди, поки не впізнала зворотну адресу:

*l.carston.463@dpt11a.net*



Отак просто у скриньці — його справжня адреса, яку легко відстежити навіть його колишнім роботодавцям. Попри те, що волосся на потилиці ставало дибки, а кров кипіла від адреналіну, який горлав у венах: «Біжи, біжи, біжи», частина її роззявляла рота від подиву через таку нахабність. Її завжди вражала дивовижна безпечність цих людей.

«Ще не час їм бути тут», — міркувала вона попри паніку, а очі вже прочісували бібліотеку в пошуку чоловіків, які мають заширокі для їхніх темних костюмів плечі, солдатські зачіски, — будь-кого, хто наближається до її місця. Крізь дзеркальне вікно вона бачила своє авто — здавалося, його ніхто не чіпав, але ж вона не надто приглядала за ним, хіба ні?

Отже, вони знову її знайшли. Але ж вони не мали змоги дізнатись, де вона захоче перевірити свою пошту. Вона обирала місце достеменно випадково.

Лише зараз у маленькому сірому кабінеті спрацювала «тривога», і, мабуть, заворушилися кілька офіцерів, можливо, навіть увімкнули миготливі червоні вогні на сирені. Звісно, відстеження цієї IP адреси стане пріоритетним. Незабаром усі органи мобілізують. Але навіть якщо вони використають гвинтокрили — а в них така можливість є — у неї ще є кілька хвилин. Їх вистачить, аби прочитати, чого хоче Карстен.

У темі листа зазначено: «Утомилася тікати?»

Падлюка!

Вона клацнула «відкрити». Лист недовгий.

*Політика змінилась. Ми потребуємо тебе. Чи зарадить неофіційне вибачення? Зустрінємось? Я не просив би, але на кону життя. Багато, багато життів.*

Карстен їй завжди подобався. Він видавався людянішим за решту темних костюмів на службі у відділі. Дехто — особливо хлопці в уніформі — були страшенно жаскими. Однак, мабуть, така думка є лицемірною, зважаючи на те, у якій роботі її було задіяно.

Тож, певна річ, зв'язковим зробили саме Карстена. Вони знали про її самотність і страх, тому й послали давнього друга, щоб вона почувалася спокійніше.

Керуючись здоровим глуздом, вона, мабуть, без сторонньої допомоги розгадала б цю хитрість, утім те, що про такий самий крок вона нещодавно прочитала в одній із поцуплених книжок, їй не завадило.

Вона дозволила собі один глибокий вдих і тридцять секунд зосередженого розмірковування, сфокусувавшись на своєму наступному вчинкові — вибратися з цієї бібліотеки, з цього міста, штату якнайшвидше — і на тому, чи достатньо цього для безпеки. Чи безпечна її поточна подоба, чи вже час знову переїжджати?

Утім, ця зосередженість розвіялася через підступний задум пропозиції Карстена.

А що, як...

А що, як це дійсно спосіб зробити так, аби вони відчепилися від неї? А що, як те, що все видається їй пасткою, є наслідком її параної та надміру прочитаних шпигунських романів?

А можливо, якщо завдання достатньо важливе, вони нато-мість повернуть їй її життя?

Навряд.

Утім, удавати, що імейл від Карстена вона не помітила, безглуздо.

Вона відповіла так, щоб дати їм надію, що вона згодна, утім лише дещо окресливши план.

*Я втомилася від багатьох речей, Карстене. Там, де ми вперше зустрілись тиждень тому, по обіді. Якщо побачу когось із тобою, піду геть, тощо, тощо, тощо. Упевнена, ти знаєш місце. Не утни дурниць.*

Вона в одну мить скочила на ноги й рушила легким кроком, що відкарбувала до досконалості попри короткі ноги, тому він здавався природнішим, ніж був насправді. Вона лічила секунди, подумки оцінюючи, скільки часу знадобиться

гвинтокрилу, аби подолати відстань від Вашингтона до місця її розташування. Певна річ, вони могли попередити місцевих, але зазвичай це не в їхньому стилі.

Зовсім не в їхньому традиційному стилі, однак... вона мала безпідставне, але гнітючо-неприємне відчуття, що, можливо, їм набрид їхній звичний стиль. Він не дав очікуваних результатів, а ці люди не з терплячих. Вони звикли отримувати бажане саме тоді, коли цього потребують. А на її смерть вони чекали вже три роки.

Певна річ, цей лист свідчив про зміну політики. У разі, якщо це пастка.

А вона мала припустити, що так воно й є. Така точка зору, такий спосіб відмежуватися від світу — ось завдяки чому вона досі дихає. Утім, дешифрація її мозку все-таки вже почала сподіватись.

Вона грала на невисокі ставки й усвідомлювала це. Лише на одне життя. Лише її власне життя.

І це життя, яке вона зберегла попри такі непереборні перешкоди, було лише одним і нічим іншим: життям. Найменшою з основних людських потреб. Одне серце, що б'ється, одні легені, що розширюються та скорочуються.

Вона, звісно, жива, і виживати їй було важко, але протягом найтемніших своїх ночей вона іноді питала себе, за що саме вона бореться. Чи якість життя, яким вона живе, варта зусиль? Чи не *спокійніше* було б заплющити очі й більше ніколи не розплющувати? Чи порожня чорна безвість не була б приємнішою за невгамовний жах та невпинні зусилля?

Лише одне стояло на заваді до ствердної відповіді та прийняття безболісного й мирного відходу з-поміж безлічі доступних їй — занадто розвинений змагальний драйв. Він добре допомагав їй у медичному коледжі, і зараз завдяки йому вона ще дихала. Вона не дозволить їм перемогти. Вона нізачо не дозволить їм у такий легкий спосіб розв'язати їхню проблему. Мабуть, врешті-решт, вони таки дістануться до неї, але вона змусить їх гарненько повпрівати, хай їм родимець, і вони ще шкодуватимуть про це.

Вона вже в авто за шість кварталів від найближчого виїзду на магістраль. Її коротке чорне волосся прикривала темна бейсболка, на обличчі — чоловічі сонцезахисні окуляри з широкою оправою, а її струнку постать маскував мішкуватий светр. Для сторонньої людини вона дуже скидається на хлопчика-підлітка.

Люди, які прагнули її смерті, уже трохи знекровились, і, згадавши про це, вона раптом усміхнулася. Їй тепер на диво легко вбивати людей, надзвичайно приємно. Вона стала кровожерливою за іронією долі, зважаючи на все. Вона протягом шести років перебувала під їхньою опікою, і за весь цей час вони анітрохи не наблизилися до того, щоб її зламати, щоб перетворити на людину, яка насолоджуватиметься своєю працею. Але три роки втечі від них чимало змінили.

Вона знала, що насолоджуватиметься, убиваючи невинного. Вона знала, що не позбавилася скрути й не позбавиться ніколи. Дехто у її сфері діяльності — у колишній сфері — були справжнісінькими психами, і їй подобалося думати, що саме через це її однолітки не були настільки успішними, як вона. Вони мали неправильну мотивацію. Ненависть наділила її силами виконувати те, що вона робить, якнайкраще.

За теперішніх обставин її життя убивство було пов'язане з перемогою. Не в цілій війні, а лише в одному бою, утім кожен із них все-таки був перемогою. Чиясь серце припиняло битися, а її — продовжувало. Хтось прийде по неї, але замість жертви натрапить на хижака. На коричневого павука-відлюдника, невидимого за її легкою осінньою павутинкою.

Ось що вони примусили її робити. Цікаво, чи пишалися вони своїми досягненнями, чи лише шкодували, що їй досі не натрапили на неї.

Від'їхавши на кілька миль від межі між штатами, вона стала почуватися краще. У неї авто популярної марки, тисячі абсолютно таких самих перебувають поряд на автобані просто зараз, а вкрадені номери вона замінить, шойно дістанеться безпечного місця, щоб спинитися. Не існувало нічого, що б прив'язувало її до міста, яке вона шойно полишила. Проминувши два виїзди, вона звернула на третій. Якщо їм заманеться

заблокувати трасу, вони й гадки не матимуть, де блокувати. Вона досі у схованці. Досі у безпеці, поки що.

Певна річ, про те, щоб повернутися прямо додому, наразі навіть не йшлося. Вона змарнувала шість годин, кружляючи трасами та асфальтованими дорогами й постійно перевіряючи, чи не стежить хтось за нею, перш ніж потрапила додому. На час, коли вона нарешті дісталася свого маленького орендованого будиночка, архітектурного еквівалента старої чортотхайки, вона вже була напівсонна. Вона розмірковувала, чи варто зварити кави, зважуючи переваги кофеїну над однією додатковою дією, але вирішила дотягти на залишках власного енергетичного заряду.

Вона затягнула своє тіло угору двома розваленими ганковими сходинками, машинально оминаючи прогниле місце ліворуч на першій дошці, і відімкнула подвійний засув на сталевих броньованих дверях, які поставила у перший тиждень мешкання у цім будинку. Стіни — дерев'яний каркас, висохле дерево, фанера та вінілова обшивка — не забезпечували такий самий рівень захисту, утім, за статистикою, чужинці найперше вдиралися крізь двері. Засуви на вікнах теж не були непереборною перешкодою, утім вони змушували випадкового злодія — домушника — шукати легшу здобич. Перш ніж повернути руків'я, вона подзвонила у дзвінок. Три швидких поштовхи, що сторонньому видалися б одним суцільним натисканням. Звук Вестмінстерського дзигаря лише трішки приглушувався тонкими стінами. Вона швидко переступила поріг, про всяк випадок затамувавши подих. Не почувши тихого хрускоту розбитого скла, вона видихнула, зачиняючи за собою двері.

Систему охорони будинку вона створила самотужки. Професіонали, котрих вона попервах вивчала, мали власні методи. Але ні в кого з них не було її особливих умінь. Як і в письменників, авторів безлічі романів, якими вона наразі послуговувалась як неправдоподібними посібниками. Решту того, що їй потрібно було знати, легко було виловити на *YouTube*. Нові запчастини до пральної машини, мікропроцесорний прилад управління вона замовила онлайн, придбала новий дзвінок на

двері, кілька допоміжних приладів — і вона змайструвала надійну пастку.

Замкнувши за собою засуви, вона ляснула по найближчому до дверей вимикачеві, щоб засвітити світло. Крім цього, на панелі розташовувались іще два вимикачі. Той, що посередині, — бутафорський. Третій, найдальший від дверей, підключений до того ж дроту низької напруги, що й дзвінок у двері.

Достоту як цей прилад і двері, панель з вимикачами була новішою на десятки років, ніж решта всього у маленькій вітальні, яка правила водночас за житлове приміщення, їдальню та кухню укупі.

Усе мало такий вигляд, як вона залишила: мінімальна кількість дешевих меблів — нічого завеликого, за чим могла б сховатися доросла людина: порожня стійка та стільниця — ані оздоблення, ані витворів мистецтва. Стерильно. Вона помічала, що навіть з гірчично-авокадовими стінами та стелею кольору попкорну помешкання скидалося на лабораторію.

Можливо, така аналогія виникала через запах. Кімната була такою ретельно вичищеною, що злодій, мабуть, приписав би сморід хімічним засобам для чищення, що їх застосовують у крамниці з обслуговування басейнів. Звісно, якби проник усередину, не запустивши влаштовану нею систему безпеки. А якби зачепив її, то не мав би багато часу розглядати деталі в кімнаті. Решта квартири — маленька спальня та ванна кімната, що вишикувались біля дальньої стіни якраз навпроти вхідних дверей, — нічого, що стало б їй на заваді. Вона, не зупиняючись, вимкнула світло.

Прямуючи до спальні, спотикнулась, ідучи сновидою через утому. Крізь міні-жалюзі у кімнату просочувалося вдосталь світла — червоні неонові вогні із заправки на тому боці вулиці, тож вона не вмикала світло. Спочатку вона спушила дві пір'яні подушки, що лежали на подвійному матраці, котрий займав більшу частину простору в кімнаті, відтворюючи силует, подібний до людського тіла. Потім запхала у наволочки пакети на блискавках, наповнені штучною кров'ю, призначеної для Хеллоуїна; зблизька кров не надто скидалася на справжню, але

пакети на блискавці — то для злодія, який залізе крізь вікно, і, відсунувши жалюзі, вистрелить з вигідної позиції. У напівсвітлі неонових вогнів він не зможе відрізнити її від справжньої. Потім — голова, для якої вона використовувала маску, теж придбану на розпродажу після Хеллоуїна, пародію на якогось політика-невдачу, яка, утім, мала досить натуральний колір обличчя. Вона напхала її непотребом приблизно до розміру власної голови й нашила, куди треба, перуку брUNETки. Найголовніше — тоненький дріт, протягнений між матрацом та пружинною сіткою ліжка, і схований у нейлонових стрічках. Такий самий дріт прошивав подушку, на якій лежала голова. Вона розстелила простирadlo, потім ковдру, надала постілі потрібної форми, а потім замкнула рвані краї обох дротів, злегка з'єднавши їх. Варто їй лише ворухнути голову або тіло трохи сповзе з подушок, дрти тихенько роз'єднаються. Відступивши, вона ще раз окинула імітацію напівзаплющеним оком. Не найліпший з її витворів, але *справді* скидалося на те, що у ліжку хтось спить. Навіть якщо злочинець не повірив би, що то Кріс, йому все одно довелося б знешкоджувати спляче тіло, перш ніж піти далі на її пошуки.

Надто втомившись, щоб надягати піжаму, вона просто звільнилася від джинсів. Досить. Схопивши четверту подушку, вона витягла з-під ліжка спальний мішок; сьогодні вони здавалися громіздкими й важчими, ніж зазвичай. Вона затигла їх до невеличкої ванної кімнати й кинула у ванну.

Обличчя сьогодні не вмиватиме, лише зуби почистить.

Пістолет і протигаз вона ховала під рукомийником, під стосом рушників. Натягнувши протигаз на голову, вона затигнула мотузки, потім затулила долонею фільтр і вдихнула крізь клапан вдиху, щоб перевірити ущільнюючі кільця. Маска прекрасно присмокталась до її обличчя. Так вона робила щодня й ніколи не дозволяла собі через розслабленість чи виснаження забути про заходи безпеки. Вона поклала пістолет у вмонтовану в стіну мильницю, щоб лежав напoxваті над ванною. Їй не подобались пістолети — вона непогано стріляла, порівняно з цивільними, але не на рівні професіоналів. Тому їй потрібно

підстрахуватись: колись її вороги розкриють її систему безпеки, тож ті, хто прийде по неї, теж муситимуть вдягати протигазу.

Відверто кажучи, вона дивувалась, що її клоунада рятувала її вже стільки часу.

Запхавши під шлейки бюстгальтера закритий балончик з хімічним абсорбентом, вона, шарпаючи, зробила два кроки в бік спальні. Схилилась біля вентиляційного крана з правого боку ліжка, на якому вона ніколи не спала. Решітка на ньому, мабуть, не була такою запиленою, як мала би бути, болти нагорі решітки були вкручені лише наполовину, а нижніх взагалі не було, але вона була впевнена, що, якщо хтось спостерігатиме з вікна, він не помітить цієї дрібниці, тим паче не збагне, чому все так; Шерлок Холмс — чи не єдина людина, яка, і вона в тому була певна, не замахнеться на її життя.

Відкрутивши верхні болти, вона зняла решітку. Якби хтось зазирнув у вентиляцію, йому на очі враз потрапили б дві речі: по-перше, дно вентиляції закрито, отже, вона більше не працювала. По-друге, що великій білій цеберці та акумуляторній батареї, мабуть, там не місце. Вона зняла кришку з цеберки і враз відчула той самий сморід, який сповнював вітальню і який вона вже ледве помічала.

Потягнувшись у пільмі за цеберку, вона видобула спочатку невеличкий нововинайдений пристрій із котушкою, металевими спицями й тонкими дротами, а потім скляну ампулу завбільшки з палець і гумову рукавичку для прибирання. Вона поставила електромагнітну котушку, яку витягла з викинутої пральної машини, наполовину зануливши спиці у безбарвну рідину в цеберці. Двічі моргнула, намагаючись не засинати: то була делікатна частина завдання. Одягнувши гумову рукавичку на праву руку, вона витягла з бюстгальтера балончик і тримала його наготові в лівій руці. Рукою у рукавиці вона обережно вставила ампулу в борозни, які саме з цією метою зробила на металевих спицях. Амбула лежала, ледь вкрита кислотою, з білим порошком усередині — він ні з чим не реагував і був нешкідливий. Утім, якщо струм, який проходив по дротах, що лежали на ліжку, хтось переб'є, імпульс різко відкриє електромагнітну



котушку, і скло розіб'ється. Білий порошок обернеться на газ, який не є ані інертним, ані нешкідливим.

По суті, ті ж самі дії вона виконувала й у вітальні, тільки сітка дротів там була простішою. Ця пастка діяла лише поки вона спала.

Поклавши назад рукавичку й кришку вентиляції, з відчуттям, яке недостатньо сповнювало енергією, щоб називатись полегшенням, вона знову заховалась у ванній. Двері, як і вентиляція, можливо, могли б насторожити когось такого ж пильного, як містер Холмс, — м'який гумовий ущільнювач уздовж країв, безперечно, був нестандартним. Вони, звісно, повністю не захистили б ванну кімнату від спальні, але подарували б їй трохи часу.

Вона майже впала у ванну, намагаючись потрапити на пухкий спальний мішок. Їй знадобилось трохи часу, щоб при звичаїтись до спання у протигазі, але зараз вона про це навіть не згадувала, вдячно заплющуючи очі.

Вона заповзла у пухово-нейлоновий кокон, скручуючись, допоки цупкий квадратний *iPad* не вмовстився на її талії. Він був підключений у подовжувач, що живився від електропроводки у вітальні. Якщо у струмі там почнуться перебої, мобільний завібрує. Вона з досвіду знає, що цього досить, аби її розбудити, навіть коли вона настільки втомлена, як сьогодні. Як знала й те, що спроможна розпечатати й розкрити балончик, що й досі тримала у лівій руці, притиснувши до грудей, як дитина м'яке ведмежа, і вставити його у протигаз менш ніж за три секунди попри те, що напівсонна, а навколо темінь, із затамованим подихом. Вона багато разів тренувалася і набила руку під час трьох надзвичайних випадків, що були аж ніяк не тренуванням. Вона вижила. Її система спрацювала.

Вона почувалася виснаженою, і їй слід було дати скрутам цього дня плести по інерції, допоки вона не знепритомніє. Однак *було присутнє* жахливе відчуття, немов фантомний біль, не пов'язаний із жодним місцем у тілі, — вони знову її знайшли. Її не вдовольняла відповідь електронною поштою. Вона склала план надто гарячково, щоб бути у нім упевненою. І він вимагав від неї швидших дій, ніж вона хотіла б.

Вона знала, що теоретично, якщо стрімголов бігти просто на озброєну людину, можна заскочити її зненацька. Політ завжди був її улюбленим ходом, але цього разу вона не бачила альтернативи. Можливо, завтра, після того як її знесилений мозок перезавантажиться.

Обплетена своєю павутиною, вона заснула.

## Розділ 2

Чекаючи на появу Карстена, вона згадувала інші випадки, коли відділ прагнув її вбити.

Барнабі — доктор Джозеф Барнабі, її наставник, останній її друг, — підготував її до першого замаху. Утім, навіть попри всю його завбачливість, планування та глибоко вкорінену параною, лише завдяки сліпій удачі, що втілилася в одну зайву чашку кави, її життя було врятовано.

Спала вона кепсько. Вона вже пропрацювала з Барнабі на той час більше шести років, і десь посередині цього проміжку він розповів їй про свої підозри. Спочатку вона не хотіла вірити, що він, можливо, має рацію. Вони ж просто виконували свою роботу, як їм наказано, і виконували її добре. *Ти не маєш ставитись до цього, як до довготермінової праці,* — наполягав він, хоча й пропрацював в одному й тому ж підрозділі сімнадцять років. — *Такі люди, як ми, люди, яким доводиться знати те, що інші не хочуть, щоб ми знали, з часом стають незручними. І для цього треба, щоб ти не схибила. Ти можеш бути цілком надійною людиною. Це вони — ті, на кого не можна надіятись.*

Отак і працюй на добрих хлопців!

Коли його підозри стали конкретнішими, він почав складати план, частиною якого були фізичні тренування. Барнабі був великим прихильником підготовки, і не можна стверджувати, що, зрештою, йому це не стало у пригоді.

Стрес почав посилюватись протягом останніх місяців, із наближенням дня виходу, тож не дивина, що вона погано спала. Саме того квітневого дня їй трапилося випити дві філіжанки кави замість звичної однієї, щоб її мозок запрацював.

Додайте цю додаткову чашку в менший за середній сечовий міхур у меншому за середнє тіло — і отримаєте, зрештою, медика, що біжить до горщика, от і вона дуже поспішала вибігти з-за робочого столу. І поки її не було, смертельний газ почав проникати крізь вентиляцію в лабораторію. А Барнабі стояв саме там, де й мав бути.

Його крики стали для неї його передсмертним дарунком, його останнім попередженням.

Вони обоє були переконані, що коли по них завдаватимуть удару, це не трапиться у лабораторії. Забагато клопоту. Зазвичай через трупи дехто насуплював брови, тож метикуваті вбивці намагалися залишати такі докази якомога далі від себе. Вони не завдавали удару, коли жертва перебувала в їхній вітальні.

Але їй слід було знати, що ніколи не можна недооцінювати нахабство тих людей, котрі прагнуть її смерті. Закон їх не бентежить. Вони занадто затишно почувуються з тими людьми, які ці закони пишуть. А ще їй би слід було шанобливо ставитись до сили широкі дурості, якою розумну людину захоплюють цілком зненацька.

Наступні три випадки були більш прямолінійними. Професійні наймані вбивці працювали поодиночі, на її думку. Поки що тільки чоловіки, хоча в майбутньому завжди може трапитись і якась жінка. Один хотів її застрелити, інший — заколотити, а третій — пробити їй мозок ломом. І жодна з цих спроб не зазнала успіху, бо всі напади прийняла на себе подушка. А потому її супротивники померли.

Невидимий, але дуже їдкий газ нечутно заповняв маленьку кімнатку — за дві з половиною секунди, відколи дроти від'єднались. Після цього життя у найманого вбивці тривало приблизно п'ять секунд, залежно від його зросту та ваги. І то були неприємні п'ять секунд.

Суміш у її ванні була іншою, ніж вони використали, убиваючи Барнабі, але дуже подібною. Це був найпростіший спосіб убити когось швидко й безболісно з-поміж тих, які були їй відомі. До того ж то був відновлюваний ресурс, на відміну від решти її зброї. Єдине, що їй було потрібно, — це добрий запас

персиків та крамниця з обслуговування басейнів. Нічого з того, що має обмежений доступ чи навіть поштову адресу, — нічого, що її переслідувачі могли б відстежити.

Вона справді розлютилася через те, що вони знову її знайшли.

Вона лютувала, відколи прокинулась учора, і з плином часу сердилася ще більше, ніж тоді, коли готувалася до цього.

Вона змусила себе подрімати, а потім усю наступну ніч мчала за кермом у першій-ліпшій машині, яку орендувала за погано підробленою посвідкою особи на ім'я Тайлор Голдінг та нещодавно отриманою кредиткою на це ж ім'я. Сьогодні рановранці вона приїхала до міста, у якому найменше б хотіла бути, і через це її лють досягла наступного рівня. Повернувши авто у «Герц» поблизу Національного аеропорту Рональда Рейгана, вона перетнула вулицю, діставшись до іншої фірми, і там винайняла інше авто з номерами округу Колумбія.

Півроку тому вона зробила б усе інакше. Забрала б свої пожитки з маленького орендованого будиночка, продала б своє тодішнє авто на «Крейгслісті», купила б нове за готівку в когось, хто нічого не реєструє, а потім кілька днів би їхала, допоки не дісталась би якогось містечка середніх розмірів, яке видалося б слушним. І там розпочала би процес виживання спочатку.

Однак зараз у ній жевріла та дурна надія, що Карстен каже правду. Млява надія. Проте сама по собі вона була б слабенькою мотивацією. Було щось іще: слабка, але дратівлива тривога, що вона знехтувала відповідальністю.

Барнабі рятував їй життя. Знову й знову. Щоразу вона виживала після чергового замаху завдяки тому, що він її застеріг, навчив, підготував.

Якщо Карстен брехав їй — а на 97 відсотків вона була переконана в цьому, — влаштовуючи засідку, тоді всі його слова — неправда.

У тому числі те, що вона їм потрібна. А якщо вона не потрібна, то вони знайшли для цієї роботи когось, хто настільки ж здібний, як і вона.

Можливо, вони вже давно знайшли їй заміну, можливо, повбивали всю групу працівників через усе, що вона знала, але

вона в тім сумнівалась. Відділ мав гроші та доступ до всього, але одного йому завжди бракувало — персоналу. Знайти, зростити й навчити цінного кадра, як вона чи Барнабі, — вимагало часу. Людей із такими здібностями не виростиш у пробірці.

У неї був Барнабі, щоб її врятувати. А хто врятує дурне дитя, яке вони завербували після неї? Новачок буде надзвичайним, як і вона була, але вона чи він будуть сліпі перед найістотнішою складовою праці. Забудь про *службу своїй країні*, забудь про *спасіння невинних життів*, забудь *приладдя за останнім словом техніки* та *інноваційну науку* й про *необмежений бюджет*. Забудь про семизначну зарплатню. А як щодо просто не бути вбитим? Безсумнівно, людина, яка зараз обіймає її колишню посаду, гадки не мала, що її виживання під загрозою.

Як би їй хотілося застерегти ту людину! Навіть попри те, що вона не мала стільки часу, скільки Барнабі присвятив їй, допомагаючи. Навіть якщо це була б просто розмова: *Отак вони винагороджують таких, як ми. Будь готовим.*

Але такого варіанта не було.

Вона витратила цілий ранок на приготування. Вона зареєструвалась у «Брейскотт», маленькому бутік-готелі, під ім'ям Кейсі Вілсон. Ця посвідка особи не була переконливішою за Тейлор Голдінг, але в мить, коли вона реєструвалась, дзеленчало дві телефонні лінії, тому зайнята реєстраторка не надто придивлялася. У них є вільні кімнати так рано, але Кейсі доведеться сплатити за додатковий день, адже реєстрація заїзду не починається до третьої години. Кейсі, не заперечуючи, погодилась на умову. Реєстраторці наче полегшало. Вона усміхнулась Кейсі, уперше по-справжньому на неї подивившись. Кейсі опанувала тремтіння. Байдуже, чи запам'ятала та її обличчя. Кейсі змусить себе запам'ятати у наступні півгодини.

Кейсі використовувала імена, якими називалися і чоловіки, і жінки. Цю стратегію вона ретельно вивчила у течах зі справами, якими Барнабі її годував, — так зазвичай вчиняли справжні шпигуни, поза тим, це ж саме підказує здоровий глузд, до того ж письменники, які пишуть художні твори, також добре цього навчились. Логіка в тому, що коли шукатимуть у цьому

готелі жінку, то почнуть із суто жіночих імен у журналі реєстрації, штибу Дженіфер чи Кейті. Їм знадобиться перевірити все ще раз, щоб переглянути всіх Кейсі, Террі чи Дрю. Хай скільки часу вона виграє — для неї добре. Одна запасна хвилина, можливо, врятує їй життя.

Кейсі похитала головою наполегливому носієві, який підступився до неї, пропонуючи свої послуги, і покотила свою єдину валізку за собою до ліфта. Вона відвернулася від камери на панелі керування. Щойно зайшовши в кімнату, вона добула з валізи кейс і чорну сумку з короткими ручками на блискавці. Окрім цих двох речей у її валізі нічого не було.

Вона зняла яскраву фланелеву куртку, через яку її светр та рівні чорні штани мали діловий вигляд, і повісила на гачок. Светр був сколотий на спині та облягав її фігуру. Вона прибрала шпильки, щоб він вільно звисав на ній, завдяки чому вона обернулася на нижчу й, можливо, молодшу людину. Вона стерла помаду й майже всю косметику з очей, потім поглянула, що вийшло, у велике люстро над туалетним столиком. Молодша та вразливіша; а мішкуватий светр натякав, що вона в ньому ховається. Їй здалося, що цього досить.

Якби вона знала, що зустрінеться з готельним менеджером-жінкою, вона б розіграла все трохи інакше, можливо, домалювала б підроблених синців чорними та синіми тіннями для очей, але на картці на стійці зазначалось ім'я Вільям Грін, тому вона вирішила, що не слід зайве марнувати час.

План був недосконалим, і це її бентежило. Вона хотіла б мати в запасі ще тиждень, щоб розглянути всі ймовірні негативні наслідки. Але це був найліпший варіант, що відповідав часові, який вона мала. Мабуть, план був надто складним, але зараз уже запізно про це розмірковувати.

Вона, зателефонувавши на рецепцію, попросила покликати пана Гріна. Їх швидко з'єднали.

— Говорить Вільям Грін, чим можу Вам допомогти?

Голос лунав привітно й надміру лагідно. У її уяві враз постав коротун з густими вусами, так, неодмінно з вусами.

— Ммм, так, сподіваюсь, я Вас не потурбувала...

— Ні, звісно, ні, пані Вілсон. Я тут, щоб прислужитися Вам з будь-якого питання.

— Мені й справді потрібна допомога, але, мабуть, моє прохання видаватиметься Вам дивним... Важко пояснити.

— Не турбуйтеся, міс, я певний, що допоможу Вам, — його голос пролунав надто впевнено. Їй стало цікаво, які дивні прохання йому вже випадало виконувати.

— О Боже, — мовила вона ніяково. — Можливо, простіше особисто?

— Певно що, пані Вілсон. На щастя, я звільнюсь за п'ятнадцять хвилин. Мій кабінет на першому поверсі, просто за рецепцією. Чи Вам зручно?

Схвильовано та з полегшенням вона відповіла: «Так, я *така* Вам вдячна!»

Поставивши сумки у вбиральню, вона відрахувала акуратно стільки купюр, скільки їй знадобиться, зі схованки у великому кейсі. Опустивши гроші в кишені, вона чекала ще тринадцять хвилин. А потім пішла сходами, щоб уникнути камер у ліфті.

Пан Грін провів її у свій кабінет без вікон, а їй стало чудно, що уявний образ виявився не дуже далеким від правди. Вусів немає — жодного натяку на волосся, окрім хіба що сивих, ледве помітних брів, — утім, у всьому іншому дуже куценький.

Прикидатися зляканою було неважко, і десь посередині своєї розповіді про колишнього бойфренда, котрий її бив, а потім утік із фамільними коштовностями, вона відчула, що зачепила його. Він дуже по-чоловічому нашорошився, немов хотів люто вилаяти всіх тварюк, що піднімають руки на тендітних жінок, але здебільшого поводився спокійно, хіба що кілька разів запевнив словами штибу «*Ш-ш-ш, ми добре про Вас подбаємо*». Мабуть, він би поміг їй і без щедрих чайових, які вона йому дала, але гроші не зашкодять. Він пообіцяв, що розповість лише персоналу готелю, і це було частиною її плану, тож вона щиро йому подякувала. Побажавши їй гараздів, він запропонував викликати поліцію, якщо та чимось зарадить. Кейсі сумно зізналась, якими недовірливими виявилися поліція та обмежувальні ордери для неї в минулому. Вона сказала,

## Слова подяки

Я самотужки не змогла б написати таку історію, тому я безмежно вдячна всім людям, які приділили мені так багато їхнього часу, терпіння та майстерності.

Найціннішим моїм гравцем був доктор Кірстін Гайдріксон зі школи молекулярних наук при Державному університеті Аризони, а також її колега доктор Скотт Лефлер. Доктор Гайдріксон витратила чимало часу, створюючи для мене найвигадливіші способи вбивства, тортур, маніпуляцій над героями за допомоги хімічних речовин, тому я щиро вдячна їй за допомогу.

Моя улюблена медсестра, Джуд Менденхолл, дуже допомогла зберігати Деніелові Бічу життя після наскрізної рани на грудях та підказала, як у пригоді стане ветеринар.

Без блискучої допомоги лікаря Грегорі Принса в галузі молекулярної біології та моноклональних антибіотиків я не створила б для Алекс досвіду, на який вона заслуговувала.

Кожному з наведених нижче людей — величезна подяка: Томмі Вітману, спецагентові у відставці, спеціалісту-тактику, який дав мені швидкий курс використання протигазів. Полу Моргану та Джуді Гайн, які страшенно допомогли з механікою та функціональними смертельними пастками. Сержантові Ворену Бруеру з поліцейного відділку у Феніксі, який перевіряв мої обладки з наркотиками. С. Деніелові Колтону, колишньому капітанові ВВС США, який допомагав створювати життєпис Кевіна, старшині першої статті Джону Е. Роу, який завжди радо теревенить зі мною про зброю чи будь-що інше, що мене цікавить.

І величезна подяка моїм джерелам, які виявили бажання залишитись неназваними. Я дуже ціную вашу допомогу.

Моя щира любов — моїм звичним підозрюваним: моїй украй чуйній родині, яка так терпляче ставиться до моїх безсонних, маніакальних письмових заклинь; моїй блискучій



і добрій редакторці Асі, яка ніколи не називає мене божевільною, навіть коли так і є; моєму агентові-ніндзя, яка вселяє страх у кожного, хто з нею не згодний (а часом і в тих, хто погоджується), моїй суперкласній кіноагентці Кессі, якою я сподіваюсь стати, коли доросту; моїй партнерці з виробництва Меган, яка тягне на собі увесь тягар «Fickle Fish», аби він не згорів ущент за її відсутності. І, певна річ, моє серце сповнене любові до всіх, хто обирає мої книжки, даючи їм шанс, — дякую вам усім за можливість розповісти ваші історії.

І насамкінець, я вдячна Кишенці, моїй надрозумній розкішній вівчарці, яка за найменшої небезпеки притискається до моїх ніг. Яка ніколи не полюбить мене так, як любить мого чоловіка. Яка досі не розуміє основних правил команди гри у «принеси предмет». Я тебе теж люблю моя велика, дурна, прекрасна ціпа.

## Про автора

Стефані Майєр закінчила університет Бригама Янга за спеціальністю «англійська література». Мешкає разом із чоловіком та трьома синами в Аризоні. Читайте більше про Стефані Майєр та решту її творів на [stepheniemeier.com](http://stepheniemeier.com).

Літературно-художнє видання

**МАЙЄР Стефані**  
**Аптекарь**

Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*  
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*  
Редактор *Т. Г. Верховська*  
Художній редактор *А. В. Ачкасова*  
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*  
Коректор *О. Л. Дмитренко*

Підписано до друку 11.08.2017. Формат 84x108/32. Друк офсетний.  
Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 27,72. Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля».  
Св. № ДК65 від 26.05.2000  
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а. E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»  
61012, м. Харків, вул. Різдяна, 11.  
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.  
[www.globus-book.com](http://www.globus-book.com)



• за телефонами довідкової служби  
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);  
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: [www.bookclub.ua](http://www.bookclub.ua)  
• у мережі фірмових магазинів  
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

**Надсилається безоплатний каталог**

**Запрошуємо до співпраці авторів**  
e-mail: [publish@bookclub.ua](mailto:publish@bookclub.ua)

**Запрошуємо до співпраці художників,  
перекладачів, редакторів**  
e-mail: [editor@bookclub.ua](mailto:editor@bookclub.ua)

**Для гуртових  
клієнтів**

**Харків**

тел./факс +38(057)703-44-57  
e-mail: [trade@bookclub.ua](mailto:trade@bookclub.ua)  
[www.trade.bookclub.ua](http://www.trade.bookclub.ua)

**Київ**

тел./факс +38(067)575-27-55  
e-mail: [kyiv@bookclub.ua](mailto:kyiv@bookclub.ua)

**Одеса**

тел./факс +38(067)572-44-28  
e-mail: [odessa@bookclub.ua](mailto:odessa@bookclub.ua)

**Майер С.**

**М14** Аптекарь : роман / Стефані Майер ; пер. з англ. Ю. Григоренко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 528 с.

ISBN 978-617-12-3912-8

ISBN 978-0-316-38783-5 (англ.)

Одна з найкращих секретних агентів, вона працює на владу США, але про це ніхто не знає. У тих, хто її найняв, навіть немає назви. Єдина людина, якій вона довіряє, мертва. Незабаром така доля очікує й на неї. Агент знає про всі загрози й розуміє: треба готуватися до найжорстокішого бою, де на кону — власне життя. Але несподівана зустріч руйнує її плани...

**УДК 821.111(73)**